

‘Dat intens gelukkige moment op het terras was mijn laatste zorgeloze’

Charlotte Berman (29) is verloofd met Keven. Op haar 26ste kreeg ze baarmoederhalskanker, die uitgezaaid bleek.

“De Zuid-Afrikaanse wijnboerderij was een droomplek. Keven en ik zaten op het terras, in de zachte zon, we keken uit over de glooiende wijnvelden en ik besepte dat ik op mijn allergelukkigst was. We hadden onze wereldreis onderbroken vanwege een begrafenis in Nederland. Ik had toen meteen wat ziekenhuisonderzoeken gehad vanwege mijn zeer hevige bloedingen. Omdat er niets geks werd gevonden, vervolgden we onze reis. Dat intens gelukkige moment op het terras is mijn laatste zorgeloze moment geweest. Want terwijl Keven afrekende, zag ik op mijn telefoon een verontrustend mailtje van het ziekenhuis. Of ik zo snel mogelijk wilde bellen.

‘IK MOEST ER ECHT WEER ACHTERKOMEN: O JA, EEN VAGINA KAN OOK LEUK ZIJN’

Terug in Nederland bleek het baarmoederhalskanker, een kankersoort die bijna de wereld uit kan als iedereen zich laat vaccineren met het HPV-vaccin. Wat ik, hoe wrang, uit angst voor mijn vruchtbaarheid als jong meisje bewust niet had laten doen, omdat het vaccin net op de markt was. Nu was het mis. Ik had uitzaaiingen in mijn lymfeklieren, zonder behandeling was het een kwestie van maanden. Ik kwam in een rollercoaster van chemo, bestralingen en de extreem pijnlijke brachytherapie terecht. Dit is een akelige behandeling waarbij radioactieve steentjes in tijdelijk ingebrachte buisjes in de vagina worden geschoten. Hierdoor wordt de vaginawand steeds dunner en kwetsbaarder. Tegelijkertijd werden er,

om verklevingen tegen te gaan, steeds grotere staafjes ingebracht om de vagina op te rekken. Om op mijn intiemste plekken doorlopend te worden aangeraakt door vreemden was vreselijk. Ik voelde me een onderzoeksrunder. Ik moest er naderhand echt voor zorgen dat mijn vagina weer van mij werd. Om er weer achter te komen: o ja, een vagina kan ook leuk zijn. Na de behandelingen kon ik alleen maar denken: fúck, wat is er gebeurd? Alles verandert als je de dood in de ogen kijkt. Er is ook een groot taboe op gynaecologische kanker, die omgeven is door schaamte. Ik wil dat dat wordt doorbroken. Dat ik het vaccin niet heb genomen, daar heb ik veel spijt van. Als ik daarin blijf hangen, word ik gek. Daarom vertel ik mijn verhaal, ook via Stichting Olijf, de patiëntenorganisatie voor gynaecologische kanker. Laat mij dan maar het slechte voorbeeld zijn. Ik wil dat deze sluipmoordenaar wordt aangepakt, en meegeven: heb je klachten, blijf dan aan de bel trekken. In eerste instantie werden mijn klachten niet serieus genomen. Dat ik niet opgaf, heeft uiteindelijk mijn leven gered.

Inmiddels ben ik een 29-jarige die in de overgang zit en heb ik aan de bestralingen darm- en blaasklachten overgehouden: pijnloos plassen is voorbij. En het ergste: ik had graag moeder willen worden, maar ben nu onvruchtbaar. Kanker is een sloophamer die mijn fundering heeft afgebroken. Mijn toekomstperspectief is veranderd: de kanker was uitgezaaid, dus hij kan terugkomen. Ik ben nog bezig met de verwerking van wat er is gebeurd. Ik mag rouwen om mijn verdriet, om wat ik ben verloren. Soms voel ik me heel kwetsbaar, soms heel sterk. Al weet ik nu wel: ik ben sterker dan ik dacht. En omdat ik weer trots wil worden op mijn lijf dat me zo in de steek heeft gelaten, train ik drie keer in de week. Op die manier probeer ik voor mezelf te zorgen. Ik wil niet te negatief zijn. Want hé, ik lééf! En ik weet: wat er ook gebeurt, ik kan het aan.” ■

‘Ik wil niet te negatief zijn. Want hé, ik lééf!’

